

Lačni ob polni skledi

Naro Petroviča smo v Jani že spoznali kot fekologa, bosonogca, robinzonskega zagovornika ekoloških naselij.

To so navidez marginalne teme, zaradi katerih marsikdo prezre življenjsko globino njegovih uvidov v človeško telo, družbene pojave, celo v politiko in umetnost. Po sedmih letih je pred nami njegova knjiga *Človek: navodila za uporabo* – dopolnjena, v četrtem ponatisu!

Tekst: **SREČKO GNILŠEK**, foto: **JAKA KOREN**

● **Ali vas ljudje zaradi vašega sloga življenja in tem, ki jih zagovarjate, kdaj doživljajo kot klovna?**

Na vsakem mojem (bosonogem) koraku! Nikomur ne zamerim, saj večinoma ne razmišljam o svoji glavi in me sodijo po površini. Toda pod vrhom ledene gore, kjer sem na videz ekstravaganтен posebnost, je pestrost znanja in izkušenj, na podlagi katerih se odločam o svojem življenju. Na primer, kadar me vprašajo, zakaj sem bos, jih vprašam, ali si je kateri od njih vzel mesec, dva časa, da poglobljeno spozna anatomijo stopala in jo pri merja z obliko čevljev ter ugotovi, kaj gre skupaj in kaj ne. Se je kdo odločil biti obut na podlagi tehtnega razmisleka in razumevanja vpliva obuval na stopalo? Je kdo preizkusil bosonogost vsaj za nekaj mesecev in jo z opiranjem na znanstveno metodo primerjal z obutostjo? Vse skupine se na moja vprašanja odzovejo z odkimavanjem. Ta krat dodam, da sem jaz očitno edini, ki je vse to storil. Prav tako sem edini, ki sem bos. Kaj to pove o razumski, zavestni »odločitvi« vas in mene? V bistvu so ljudje obuti izključno zato, ker so obuti vsi drugi. A tudi če pokažem, da mi je »vse jasno«, me marsikdo še vedno doživlja zgolj kot klovna, kot provokatorja. Je pa tudi vse več takih, ki odpirajo glavo in razumejo globi

no ledene gore, ki se skriva pod gladino.

● **Imate torej tudi občudovalce, da ne rečemo sledilce?**

Ah! Včasih pride kdo na obisk k meni v divjino in me gleda kot božanstvo. Takrat si hitro izmislim kakšno foro, da se v njegovih očeh spustim tja, kjer se počutim dobro: kot človek žival – prizemljeno bitje, ki pač živi in ni nič posebnega. Kadar vidimo srno ali zajca, ju občudujemo v naravni moči in lepoti, ne delamo iz njiju božanstev. Če ljudje vidijo mene tako, je zame to sprejemljivo. Če oponašajo moj življenjski slog, ne da bi ga razumeli, jim to ne bo koristilo. Saj zato pa sem napisal knjigo na način, ki ljudi spodbuja k zdravi presoji in ne k fanatizmu.

● **Kaj je za vas zdrava presoja?**

Ozreti se okoli sebe, zavedeti se okoliščin, odnosov, lastne prilagodljivosti in temu primerno postopoma spreminjati življenje. Potem ves čas opazovati, kako spremembe vplivajo na počutje in zdravje, ter temu prilagajati svoj osebni razvoj. Če kaj ne gre, pač ne gre. Nekoč me je poklical možakar in rekel: »Hitro povej, ali je še

kaka alternativa, ker že držim žago v roki in gre do noge na kuhinjski mizi stran!« V moji knjigi *Človek* je namreč prebral, da je pri obrokih najbolje sedeti na tleh. Povprašal sem ga po okoliščinah, v katerih živi, mu ponudil nekaj alternativ in ga spodbudil k tisti, ki bo v okolje, v katerem biva, vnesla manj zmešnjave in konfliktov. Spremembe vedno prinesejo konflikte, brez tega ne gre. Obstaja pa vedno mera, pri kateri z majhnimi koraki

dosežemo večji premik, kot bi ga dosegli z velikimi prisiljenimi koraki, ki jim nemalokrat sledi nihaj v staro stanje. Ne vem, ali so šle noge kuhinjske mize nazadnje povsem stran ali ne. Upam le, da je sprememba vodila v še več sprememb in izboljšala kakovost bivanja čim več ljudi v tej družini in okoli nje.

● **Ko govorite o kakovosti bivanja, ne moremo mimo krize. Nekateri ljudje nimajo za hrano. Nimajo službe. Kakšno rešitev ponujate za to?**

Ponujam znanje. Kdo ne pozna reka, da je bolje ljudi naučiti uloviti ribe kot pa jim samo dati ribe. Med preživetimi in živeti je velika razlika. Na-

vadno se ta, ki zna živeti, dobro znajde in tudi preživi, prebrodi tudi najhujše stiske in ob tem še vedno polno živi. Po drugi strani se ljudje, ki ne znajo živeti, zgolj pečajo s preživetjem, ker vlačijo za seboj kupe nepotrebnih bremen. Že najmanjša kriza jih stisne v kot.

Izrazito so odvisni od široke družbe in nimajo povezav znotraj ožje skupnosti in z naravo. Navadno niti ne vedo, kdo so in kaj jih dejansko osrečuje. Znati živeti pomeni znati vzpostavljati odnose. Da bi lahko gradili odnose, moramo dobro poznati tako sebe kot vse, ki nas obdajajo in kar nas obdaja. Zveni abstraktno? Naj pojasnim na svojem primeru: kadar sem lačen, znam vzpostaviti odnos z okolico in si nabrati hrano, jo skombinirati s tem, kar je v shrambi. Kašo sem dobil od sosedu, lečo od prijatelja. Odlično kuham in so obroki vedno delikatesni, čeprav preprosti in poceni, če ne zastonj. Marsikaj, seveda, tudi kupim v trgovini z denarjem, ki sem ga zaslužil s poučevanjem, deljenjem – vedno z gradnjo odnosov, nikoli le zavoljo denarja samega. Za višjo kakovost bivanja je od sklepanja novih odnosov še pomembnejše čiščenje odnosov, ki nam ne služijo. Ljudje, ki ne znajo živeti, vlačijo za seboj na tone bremen: prevelika stanovanja, prenagnetena s pohištvo, obleko in drugo navlako, da množice čevljev niti ne omenjam. Kaj šele disfunkcionalnih odnosov! Ali službo! Večina ljudi hodi v službo, in to stane! Ne hoditi v službo je v bistvu razkošje, ki iznajdljivemu človeku pusti ogromno časa – tako se nauči živeti in ne samo preživeti. Samo naučiti se mora iznajdljivosti.

●Se imate za iznajdljivega človeka? Ali zares živite?

Hvaležen sem za vsako jutro, ko se zbudim ob petju siničk, za vsako noč, ko zaspim ob petju slavčkov. Za mrzle zimske noči in vroče poletne popoldneve. Za možnost, da sem izpostavljen naravi v njeni lepoti in okrutnosti. Kakovost življenja se ne meri po materialnih dobrinah, ampak po dovezetnosti za resnico. Edini razlog za trpljenje je nesprejemanje lastne realnosti. Ljudje mislijo, da tisti, ki imajo veliko, že samo zato uživajo veliko. Resnica pa je drugačna. Veliko stvari je zgolj veliko potenciala za uživanje, kar ne pomeni samo po sebi veliko uživanja. Prav nasprotno:

stvari lahko postanejo breme, zaradi katerega ne uživamo niti v tem, čemur se trenutno predajamo. Manj je več. Toda niti trohico manj, kot je treba, da življenje teče radostno. Svojo celotno življenjsko filozofijo spravim v dve besedi: razkošna preprostost. Z leti sem se naučil ohranjati točko ravnovesja, ki mi omogoča potovanje skozi življenje z osebnim minimumom prtljage in maksimumom doživljanja. Ta točka je za vsakogar drugačna, se pa prav v njej skriva Življenje. Vsaj meni se tako zdi. Rekel bi, da zato potrebujem tudi veliko iznajdljivosti, toda zdaj se je niti ne zavedam več, zame je vsakdanja.

●Ali lahko poveste še kaj več o razkošni preprostosti?

To frazo sem prvič slišal v povezavi s spiralno dinamiko. Takoj me je očarala in mi razjasnila marsikaj o mojem življenju. Razkošna preprostost temelji na prav posebnem znanju in odprtosti zavesti, morda kar modrosti, ki mi omogoča videti nekaj tam, kjer drugi ne vidijo nič. Saj poznate rek: Modrec vidi več z dna vodnjaka kot tepec z vrha planine. Za nekaj takega gre. Z izpostavljanjem »pomanjkanju« se naučim zaznati in ceniti dobro, lepo, okusno v stvareh, ki jih prej nisem niti registriral. Takrat se divja puščoba čudežno spremeni v gostijo. Zdaj vem, da je trpljenje izključno posledica nevednosti in nezavedanja. Krize ni. Sam živim daleč pod pragom revščine, no, po uradnih definicijah, toda obenem živim bogatejše kot 99,99 odstotka ljudi. Samo zato, ker moje bogastvo temelji na meni, na moji zavesti, na moji ostroidnosti. Večina ljudi sedi, napol slepih, pred veličastnimi naravnimi slikarjimi, a v njih ne prepozna ničesar užitnega in ob njih celo trpi. Lačni ob polni skledi! Razkošna preprostost je drug izraz za sposobnost uživati v tem, kar je.

●Ali se v novi izdaji knjige Človek posvečate tudi tej temi?

Neposredno ne. Ta pojem le ošvrknem. Dno ledene gore je preveliko, da bi ga stlačil le v eno knjigo. Vsekakor pa je v knjigi obilo znanja, ki odpira oči. S tem znanjem bodo bralci lahko videli več, dlje, bolje, jasneje. In kar je najpomembnejše: videli bodo sebe. Moje pisanje je nastavljanje ogledala. Ko govorim o sebi, si predstavljam bralca in sebe. Vidim sebe, ko pišem. Vidim bralca, ko bere. Pišem za oba. Človeka sem napisal z visokoletečo vizijo: ta knjiga bo nekoč priporočeno branje v vseh vrtcih, šolah in na univerzah. Še vedno tako mislim. Hkrati pa osebnostno rastem in z mano raste tudi knjiga. Če v četrto še ni dovolj zrela, da postane učbenik življenja za našo mladino, bo pa v šesto ali deseto. Nisem navezan na rezultat. Glede na to, da z razkošno preprostostjo marsikoga prepričam, bo morda v naslednji izdaji tudi obsežnejše poglavje o tem.

Page: 15

Reach: 128000

Country: SLOVENIA

Size: 1174 cm2

3 / 4

» Z izpostavljanjem 'pomanjkanju' se naučim zaznati in ceniti dobro, lepo, okusno v stvareh, ki jih prej nisem niti registriral. Takrat se divja puščoba čudežno spremeni v gostijo. «

Sam

živim daleč pod pragom revščine, no, po uradnih definicijah, toda obenem živim bogatejše kot 99,99 odstotka ljudi. «

Nara
Petrovič
o razkošni
preprostosti

Page: 15

Reach: 128000

Country: SLOVENIA

Size: 1174 cm2

4 / 4

